

4.โลกใหม่

สแน็กเกอร์ พนัน บุหรี่ กะหรี่

ขนาดคุณส่งเสียให้มันเรียน..ก็ยังไม่สูบบุหรี่เลย
มันจะสูบบ้างคิดดูเอาเอง

เรื่องนี้ ตัดตอนมาจากเรื่อง **เอ็นท์สะท้าน..ตอน “ดีแตก”**
ความเดิม ก็เป็นเรื่องของนักเรียนวัยรุ่นใจแตก ที่ผู้ปกครอง
ส่งไปเรียนที่กรุงเทพฯ แล้วไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ระเบียบวินัย
กลับนัดพากันหนีเรียนไปเล่นสแน็กเกอร์ เล่นพนัน เที่ยว
กลางคืน ฯลฯ เป็นเหตุให้เสียความประพฤติเสียอนาคตไปใน

ในยามสายของวันเสาร์ครานั้น ปิงเล่าว่า....เราก็ได้เดินทางจาก
พระโขนงไปสู่วังค์ ตรงไปหา**เล้ง**เพื่อนรัก เพื่อหาความเพลิดเพลิน
หลังจากตรากตรำคร่ำเคร่งกับการเรียนมาตลอดสัปดาห์ พอไปถึงห้องพัก
ก็ยังเห็นพวกมันนอนหลับสนิทเป็นตายกันหมด ยกเว้น**ไอ้ไต้**น้องชาย
ที่แสนดีของ**ไอ้เล้ง**ผู้เดียว ที่ออกมาต้อนรับเรา

“สวัสดีครับเฮียปิง”

“เออ สวัสดีไต้” เรารับไหว้ “พวกมันยังไม่ตื่นกันเลยหรือ ?”

“ยังเลยเฮีย เมื่อคืนพวกมันเล่นไฟกันจนสว่าง”

ไอ้ไอ้ยนั้นมันเป็นเด็กดีโดยธรรมชาติ เหล้าไม่มี บุหรี่ไม่ดูด พนันก็ไม่แตะ กิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย สงบเสงี่ยมเงียบหงิม และดื่มเสียจนน่าเป็นห่วง ถ้าเป็นยุคนี้เห็นทีจะรอดยาก เพราะจะถูกบรรดาพวกตุ๊ดตึงเอาไปเข้าพวกได้โดยง่าย โดยเฉพาะในโรงเรียนที่เราสอนนั้น ถือเป็นเกะสวาทหาตสวรรค์ของพวกท่านตุ๊ดเค้าเลยอะดิ

สำหรับนักเรียนนักพนัน ‘นิทรารมณ’ (การนอนหลับ) ถือเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง นักเรียนยอมเข้าใจในนักเรียนคนอื่นใด ธงชัยก็ต้องเข้าใจในเพื่อนเล้งกันนั้น ชินะ เราจึงออกไปเดินเตร่ฆ่าเวลา(อันมีค่า)อยู่บริเวณใกล้ ๆ แลวนั้น

กระทั่งเวลาเที่ยง ๆ พวกข้าไฟไฟพนันมันก็ได้เวลา ‘แตก’ หิวมาก ๆ เข้าความหิวก็ปลุกมันให้ตื่นขึ้นมาแตกเองแหละ แตกแล้วบางรายก็กลับมาจิบเอาแรงต่อ แต่ไอ้เล้งมัน ‘สะและ’ สุดขีด เพราะมันดันผ่าไปนัดไอ้ปุ๋ยกับไอ้เต็งเล่น **ส่นุกเกอร์** ไว้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว พอมันเจอเราก็ถือโอกาสชวนเราเอาเลยเชียว

“ไอ้ชัย บ่ายนี้ไปเล่นส่นุกเกอร์ด้วยกันมั๊ย ?”

“เล่นกับใคร ?” เรารู้สึกตื่นเต้น เพราะยังไม่เคยเล่นมาก่อนเลย

“ไอ้ปุ๋ย กับไอ้เต็ง มันนัดกูไว้บ่ายนี้”

“ที่ไหนวะ ?” เรื่องปฎิเสธอย่าหวัง **โรค‘สะและ’ กำลังกำเริบ**

“แถว ๆ นี่แหละ”

“ทำไมพวกมึงถึงได้คิดมาเล่นส่นุกเกอร์วะ ?”

ที่ถามก็เพราะพวกเราในกลุ่มยังไม่เคยคิดจะเล่นสνούกเกอร์กันมาก่อนเลย ด้วยถือว่าเป็นเกมส์ของผู้ใหญ่เขา พวกเราเป็นเด็กเขาไม่ให้เข้าไปเล่นด้วยที่ไหน แถวอำเภอสรีภูมิก็เคยเห็นเขาเล่นแต่บิลเลียดกันในสโมสร เกมส์สνούกเกอร์เคยเห็นครั้งเดียวพวกเฮียจ้อย เฮียบ้อย เฮียเบี้ยว เฮียแดงเขาเล่นกันที่โต๊ะของเจ๊กิมลูนหน้าโรงหนัง(2505) เรายังเคยสงสัยเลยว่า ทำไมมันมีหลายลูกหลายสีนั้กวะ แต่ก็ดูสวยดี

“ไอ้ปุ้ยกับไอ้เต็งมันมาชวนกูไปเล่นเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้พวกมันก็จะมาเล่นอีก”

เราให้นึกแปลกใจยิ่งนัก เพราะไอ้ปุ้ยปกติเป็นคนสุภาพเรียบร้อยมาก เหล้าไม่มี บุหรี่ไม่กระสัน การพนันไม่แตะ ไม่ข้องแวะโสเภณี ยามราตรีก็ไม่เคยหนีพ่อแม่เที่ยว เมื่อมันมาทำงานที่กรุงเทพฯ และพักอยู่กับญาติซึ่งก็ยังถูกคุมเข้มทางจริยธรรมยิ่งกว่าพ่อแม่มันเสียอีก แล้วทำไมมันยังดันฝ่ามาเล่นสνούกเกอร์ได้วะ?!

โต๊ะสνούกเกอร์ในยุคสมัยนั้น(พ.ศ. 2511) สังคมไทยยังถือกันว่าเป็น ‘แหล่งมั่วสุม – พนัน’ สถานเดียวโดยแท้ เราจึงอดสงสัยไม่ได้

“เฮ้ยไอ้เต็ง” ขึ้นต้นก็ ‘เฮ้ย’ กันทั้งปีแถวสรีภูมินี้ “ทำไมไอ้ปุ้ยมันรู้จักเล่นสνούกเกอร์วะ ?”

“ตอนเลิกงาน เพื่อน ๆ ในที่ทำงานชวนกันไปเล่น มันก็ติดกลุ่มไปกับเขาด้วย เล่นได้สามสี่ครั้งคงติดใจ มันก็เลยมาชวนกูกับไอ้เต็งไปลอง

หัดเล่นมั่ง กูก็เพิ่งเคยไปเล่นเมื่ออาทิตย์ที่แล้วครั้งเดียวนี้แหละ แต่วันนี้ มั่นนัดขอล้างตาอะ”

“ทำไมวะ ?”

“ก็มันเคยเล่นมาตั้งสามสี่ครั้งแล้ว มันก็ยังมาแพ้ผู้ซึ่งเพิ่งเริ่มหัด เล่นนี้หว่า...” ไอ้เลี้ยงยี่ดอก พูดอย่างภาคภูมิใจในความสามารถของมัน

ไอ้เนี่ยมันมีทักษะทางกีฬาคิดตัวมาตั้งแต่เกิดแล้ว รอบๆ บ้านมันก็คือดงพั่น สวรรค์ของนักเล่นรุ่นเยาว์เราดี ๆ นี่เอง ไม่ว่าจะเป็นเม็ดแต้ (มะค่า) ยางยี่ด หยอดหลุม บ้อ ไฟ่ มีให้เลือกตั้งไม่รู้กี่วง กี่กวน สถานที่เล่นก็สวนน้ำไหม(หลังห้องแถวบ้านมัน) โรงหนัง สวนหมอ เตี้ย ฯลฯ และมันก็เป็นคู่เล่นที่สูสีกับเราในเกมส์พั่นทุกชนิดมาโดยตลอด

โต๊ะบิลเลียดของเจ๊กิมลุ่น ก็อยู่ติด ๆ กับบ้านมัน(หลังบ้านชนกันเลยละ) บ่อยครั้งพวกเราก็สนใจไปนั่งดูผู้ใหญ่วะเล่นกัน กระทั่งรู้จักกฎกติการายาที่เรียบวุธ!

ต่อมาพวกเราก็ยังได้มาทำโต๊ะบิลเลียดจำลอง โดยเอาลังไม้ฉำฉามาชิงพาดด้วยผ้า(พันคอลูกเสือ)แทนผ้าสักหลาด แล้วตอกตะปูจึงด้วยยางยี่ดเป็นชิง ใช้ด้ามไม้กวาดเป็นไม้คิว และใช้ลูกแก้วแทนลูกบิลเลียด

บางคนที่มีฝีมือและเงินทุนก็ทำได้สวยงามเล่นมาก พวกเราเล่นบิลเลียด และผี มีเดิมพันกันจริง ๆ เหมือนผู้ใหญ่เลยแหละ มีลูกตบ ลูก

เซ็ค ลูกเปลี่ยน ลูกแคนนอน เหมือนโตะใหญ่เป๊ะ และยังมีบิลเลียด โตะไม้ทำเองอีกหลายโตะ หลายกลุ่ม ในหลายวาระ 555

สรุปแล้วแม่ไอ้เล้งจะเพ็งมาแทงส่นูกเกอร์(โตะใหญ่)เป็นครั้งแรก แต่ด้วยทักษะพื้นฐาน และจิตวิญญาณนักเล่นที่พวกเราถูกหล่อหลอมมา พร้อมสรรพโดยอัตโนมัติก่อนหน้านี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเป็นต่อพวก นั้นหลายกิโลจินัก เมื่อปะทะกัน ไอ้สองคนนั้น(ปุย, เต็ง)ก็ยอมแพ้ เป็นธรรมดา แต่ด้วยความเป็นเด็กด้อยเคียงสาไอ้ปุยกับไอ้เต็งมันก็ไม่ เข้าใจ และก็ยังทำใจไม่ได้อีกต่างหาก โดยคิดไปว่า

‘พวกมันเคยเล่นมาตั้งสามสี่ครั้งแล้ว มาแพ็คคนเพ็งหัดเล่น ครั้งแรกได้ยังไงวะ !?’

ก็เลยส่งผลให้เกิดความกังขาขอมีนัดล้างตากันขึ้น ครั้งแรก ๆ ที่เริ่ม เล่น ก็ยังไม่มีการเล่นแพ้ชนะอะไรกันหรอก เพียงแต่ต้องออกเงินค่าเกมส์ กันคนละราคา เล่นสามคน ก็ใช้อัตราส่วน 0 : 4 : 6 (0 % : 40 % : 60 %) คนชนะมากที่สุดก็ได้เล่นฟรีเป็นรางวัลเกียรติยศไป แถมคุยข่มทับ เพื่อนได้อีกต่างหาก ส่วนคนที่แพ้มากก็เสียมาก แพ้น้อยก็เสียน้อย

แต่วันนี้มีเราพลัดหลงเข้าตงนักเล่นมาเป็นเหยื่อเพิ่ม ก็เลยตกลง กันใหม่ว่า ใช้ระบบ 0 : 2 : 3 : 5 คนที่เก่งที่สุดก็ได้รับเกียรติไม่ต้อง ควักจ่าย แพงฟรีอีกเช่นกัน

เมื่อส่นูกเกอร์ยังถูกมองว่าเป็นแหล่งมั่วสุม-พนันของวัยรุ่น (โดยเฉพาะพวกก๊วยๆ-นักเลงอันธพาล) ในกรุงเทพฯ สถานที่ตั้งจึงมักไป

หลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ตามซอกหลืบของตัวอาคารตึกเป็นส่วนใหญ่ แต่แน่นอนก็ต้องส่งส่วยให้ตำรวจ สังคมอัปยศก็เพราะยังมีตำรวจอย่างนี้แหละ(แต่ก็เป็นบางคนเค่อ..อิ อิ)

มีโต๊ะสนุ๊กๆน้อยแห่งมากที่จะมาตั้งข้างถนนใหญ่ให้มองเห็นเด่นสง่า อย่างที่เห็นกันอย่างดาษดื่นในปัจจุบันนี้

ทางขึ้นไปโต๊ะสนุ๊กๆ ก็จะเป็นซอกบันไดแคบ ๆ มีด ๆ แต่พอถึงชั้นสอง ชั้นสามก็จะเป็นห้องโล่งที่ใช้ตั้งโต๊ะสนุ๊กเกอร์เรียงเป็นแผงสี่ห้าโต๊ะ เปิดไฟสว่างไสวทั่วห้องราวกับเป็นสวรรค์ที่หลบร้อน

ส่วนคนที่เข้าไปเล่นเท่าที่เห็นส่วนใหญ่ก็จะมีแต่วัยรุ่นนวัยคะนองทั้งนั้น(95 %) กิริยาท่าทางไม่ค่อยสุภาพเรียบร้อย มักสูบบุหรี่ ดื่มสุรา-เบียร์ บางครั้งก็สูบกัญชา ผงขาว ที่มีสภาพเหมือนนักเลงก๊วย ๆ ก็เยอะ

อีกพวกก็มักเป็นพวกนักเรียนชายใจแตก(ทั้งสามัญและอาชีวะ) หนีพ่อแม่ และโรงเรียนมาแอบมั่วสุมหาความเพลิดเพลิน จึงมักมีเรื่องขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ เป็นสถานที่ที่เยาวชนไม่ควรจะเข้ามาอย่างที่สุด แต่..พวกเรารักสนุกจนลืมเกรงในปัญหาที่ล่อแหลมเหล่านี้ไปเสียสิ้น

ครั้งแรกที่เราเห็นก็สะดุ้งอะใจ ไม่อยากที่จะเข้ามาอยู่ร่วมในสถานที่เดียวกันกับพวกอย่างนี้เลย แต่พอได้เล่น ๆ ไปชั่วครู่ก็เริ่มสนุกและคุ้นชิน จึงเผลอลืมปัญหาที่ได้เฝ้าใจตั้งแต่ต้นไปสิ้น

‘กิเลสมันทำให้คนประมาทและขาดสติอย่างง่ายดายดายเช่นนี้เสมอ’

พ่อแม่ผู้ปกครองที่จะส่งลูกไปศึกษาในต่างถิ่นก็ควรใส่ใจ ระมัดระวังในเรื่องนี้เอาไว้ให้มาก ๆ ด้วยนะครับ

ด้วยความที่เราไม่เคยเล่นสνούกเกอร์มาก่อน (เคยเล่นแต่บิลเลียด กับ ฟี ที่โต๊ะจิว) ก็ต้องฟังคำบรรยายจากปรมาจารย์**เล้ง**, **ปุย** และ**เต็ง** ถึงกติกาการเล่น วิธีการแทง ตั้งแต่ การวางมือ การสาวคิว การใช้เรสต์ การฟันหัวคิว การใช้แป้ง การนับคะแนน การฟาล์ว ฯลฯ (เยอะเยอะแต่ก็ยังเลือกจำได้ แต่ที่เรื่องเรียนส่นักกลับไม่ร่ำพาน..555)

ส่วนวิธีการเลือกไม้คิว การเช็คดูความตรงของไม้คิว ความยาว ขนาดหรือน้ำหนักที่ถนัด ไม้คิวที่ดี เวลาสาวคิวจะต้องลื่นมือ ไม้คิวไม่มีรอยแผลเป็นให้สะดุดมือ ไม้ต้องไม่แตก เหว่งไปแล้วต้องมีเสียงแน่น ไม่สั่นสะเทือนมือ...โอ้โฮ เยอะส์

ส่วนหัวคิวนั้นต้องไม่บางเกินไป ไม่มีรอยแตกบิ่น จะมีผลทำให้ลูกส่นักที่ถูกแทงเปลี่ยนทิศทางและผิดพลาด คิวต้องไม่คดหรือโก่งงอ จะทำให้แทงผิดพลาดได้ง่าย เห็นเพื่อน ๆ เอาไม้คิวกลิ้ง ๆ ไปมาบนผ้าสักหลาดของโต๊ะบิลเลียด เราก็เกิดความสงสัย

“เฮ้ย พวกมึงทำอะไรกันวะ ?”

“เช็คว่า ไม้คิวตรงหรือคดคิวะ” **ไอ้เล้ง**ตอบ

“แล้วเขาดูกันยังไง หา ?” เราก็ถามแบบไม่ประสาदनั้นแหละ

“ถ้าคิวคดมันจะกลิ้งไม่เสมอราบเรียบ นี้อย่างนี้เห็นไหม ?” แล้วมันก็จับคิวในมือเราเอาไปตรวจสอบให้

“โอเค ใช้ได้” ท่าน ‘ปรมาจย เอ..ปรมาจารย์’ เล็งสรุป

จากนั้นเกมส์แปลกใหม่ใน ‘โลกใบใหม่’ ของวัยรุ่นอย่างพวกเรา ก็เริ่มบรรเลงกันอย่างสนุกสนานหรรษาระเบิดเถิดเทิงจนลืมหืมโลกต่าง ๆ ภายนอกไปเลย ขณะที่เล่น ๆ กันไป **ไอ้ปุย** ก็ควักบุหรี่พร้อมไฟ เช็ครอนสันอันสวยขึ้นมาเปิดฝาดังเปล้าะจุดสูบด้วยมาคอันสุดเท่ แล้วก็ยื่นมาให้ทางไอ้เล้ง และเรา เราก็แปลกใจมาก(อีกแล้ว)ที่ไอ้ปุยมันเคย เป็นคนที่เรียบร้อยสุภาพน่ารักมาก ทำไมมันถึงมาคิดสูบบุหรี่วะ ?!

‘การมาอยู่กรุงเทพฯมันทำให้คนดี ๆ เปลี่ยนแปลงไปได้ถึงเพียงนี้’
เลยหรือวะ ?’

เห็นไอ้เล้งมันรับบุหรี่มาสูบ แล้วก็ยื่นอีกมวนมาให้เรา เราก็รับ แบบอัตโนมัติ พอมันยื่นไฟแช็คที่ติดไฟจ่อมา เราก็จ่อจุดพรี๊ด แต่พ่นควันเหมือนคางคก(คนหัดใหม่)นะแหละ ชี๊ดซ้ำคายังไม่เป็นกับเขาหรือก

ส่วน ‘ไอ้เต็ง’ วัยรุ่นที่แสนดีมันก็ส่ายหน้าปฏิเสธตลอดทุกครั้ง ทั้งคราวนี้และในโอกาสต่อ ๆ ไปด้วย เราเองได้แต่นึกยกย่องชมเชยความ ใจแข็งและจิตใจที่ใฝ่ดีของมัน แต่บางครั้งก็ลือเพราะความที่อยากให้ มัน ‘หางค์วัน’ เหมือนพวกเรา

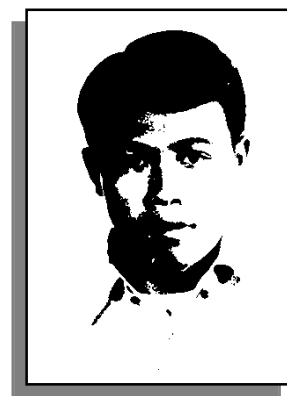
“ไอ้ห้าเต็งเอ๊ย มึงอะไรจะดีเกินเพื่อนเกินฝูงแท้วะ”

เพื่อน ๆ คนอื่นก็ช่วยกันเสริม แต่มันก็ยังไม่แข็งแรงส่ายหน้าปฏิเสธ
ทำเฉยๆ ไม่มีเอ่ยปากแก้ตัวใดๆ เลย นี่แหละตรงกับสโลแกนของการ
รณรงค์ไม่สูบบุหรี่ หรือไม่เสพยาเสพติดในยุคปัจจุบันปะเลย ที่ว่า.....

รู้จักปฏิเสธเสียบ้าง คือภูมิคุ้มกันยาเสพติด

แต่อย่างมีท่า ไม่ต้องพึ่งพาบุหรี่ อะไรทำนองนี้เป็นต้น

แต่ที่ยิ่งแปลกใจเราขึ้นมาอีกหลายสิบเท่าสำหรับไอ้เต็งก็
ตรงที่..... อีกห้าหกปีต่อมา ได้พบกันอีกครั้งที่ศรีภูมิบ้านเกิด ไอ้ปุ้ย
กับไอ้เล้งติดบุหรี่ไปแล้วเรียบร้อย ก็ยังเห็นเป็นเรื่อง
ธรรมดา แต่**ไอ้เต็ง**ที่ใจแข็งเด็ดเดี่ยวแต่ผู้เดียวนี้สิ
มันกลับมาสูบบุหรี่แบบมวนต่อมวนเลยเชียว นิ้วมือที่
ใช้คีบบุหรี่เหลืองอ๋อย ฟันเริ่มดำเป็นคราบ กระทั่ง
เราอดใจไม่ไหว ต้องออกปาก กระเช้าเข้าเหย่มันอีก
เช่นเคย

“ไอ้ห้า....ที่อยู่กรุงเทพฯพวกภูชนสูบ เลือกไม่สูบ อีทีนี่กลับเป็น
หนักยิ่งกว่ากูอีก”

พอพูดถึงเรื่องนี้ มันก็คงนึกแปลกใจในตัวเราที่ยังไม่ติดบุหรี่
เช่นกัน **ไอ้เต็ง**จึงถามออกมาอย่างซื่อๆ ว่า

“ไอ้ปุ้ย ไอ้เล้ง ไอ้เจ้ง ก็สูบบุหรี่ไปแล้ว แล้วมึงทำไมยังไม่ติดบุหรี่วะ
?”

ส่วนปิงที่ยังไม่ติดบุญहींได้นั้นปิงเล่าว่า....ก็เพราะตนมีพี่ชายที่แสนดีคือ **เฮียงา**(พี่ชายเจ็ด ที่อาสาส่งเรียน) เคยออกปากขอเอาไว้ในวันที่ปิงไปขอเงินค่าใช้จ่ายประจำเป็นรายเดือนที่อุตะเถา ระหว่างที่กำลังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่ง(2515) **เฮียงา**ถามเราขณะนั่งรออาหารเที่ยงร่วมกันที่โต๊ะในร้านอาหารหน้าสนามบินว่า

“ซัย คุณถามมึงจริง ๆ มึงตอบกูมาตามตรงนะ”

พี่ชายพูดจริงจัง ตามองจ้องปิง จนเราอึดอัด พี่น้องวัยใกล้เคียงกันบ้านเราก็เฝ้า ๆ มึง ๆ กันแบบนี้แหละ ก็อย่าถือสาเลยนะครับ

“เออ” เรารับคำอย่างงง ๆ

“มึงติดบุญहींแล้วหรือยัง ?” ดู ดู

มันจ้องเราอีกแล้ว.....

ไอ้พี่ชายคนนี้นั้นตากม จลาตหลักแหลม ทั่นคน จับเท็จเก่ง อย่าไปคิดหลอกมันเสียให้ยาก ไม่เคยสำเร็จสักที ที่มันถามแบบนี้เรารู้ทันมัน ว่า มันได้กลืนบุญहींจากตัวเรา เพราะมันไม่สูบบุหรี่ แต่เราเพิ่งกำลังริสูบ และเผอิญมีบุญहींอยู่ในกระเป๋าเสื้อ

“ตอนนี่ยังวะ แต่ต่อไปไม่แน่” เราตอบอย่างระมัดระวัง และอย่างตรงไปตรงมา

“จริง ๆ นะ” มันยังคาดคั้นเพื่อจะเอาให้ชัวร์

“เออ จริงร้อยเปอร์เซ็นต์ “ เราพยักหน้ารับคำหนักแน่น

“ถ้าจริงก็ดีแล้ว” เสียงมันเริ่มผ่อนลง “ถ้ายังไม่ติดมึงก็อย่าสูบเลย
วะ **ขนาดกูคนส่งเสียให้มึงเรียนก็ยังไม่สูบเลย มึงจะสูบมึงคิดดูเอาเอง**
ที่กูพูดนี้กูไม่ได้ห้ามมึงนะ แต่กูพูดให้มึงไปคิด โຕ่ ๆ กันแล้ว”

โอ..ไฉนมันมาเหนือเมฆจริง ๆ พับผ่า....ตอนนั้นเราคิดไม่ออก
และไม่เคยตามทันมันอยู่แล้ว เราารู้สึกแต่ว่า ถ้ามันห้าม เราคงดูแน่
วิสัยคนบางครั้งก็คือเหมือนแมวตรงที่ว่า เวลากดหลัง มันก็จะโก่งตัว
ขึ้น เวลายกตัวมันขึ้น มันก็จะย่อตัวลง เวลาดึงหาง มันก็จะเดินหน้า
เวลาดันก้นให้ไปข้างหน้า มันก็จะถอยหลัง

สรุปแล้ว เราก็เลยต้องมาตั้งสติคิดตลอดเวลาเช่นกัน เพราะเพื่อน
ๆ หลายคนในมหาวิทยาลัยก็ติดบุหรี่กันแล้ว และมักยื่นให้เราสูบด้วย
เสมอ ๆ และบ่อยครั้งก็ยังขอเงินเราไปซื้อบุหรี่เสียอีก ก็เพราะเคยสูบ
ของเขามาแล้วนี่

**“กูคนส่งเสียให้มึงเรียนยังไม่สูบบุหรี่ มึงจะสูบ มึงก็คิดดู
เอาเอง”** คำเตือนข้อนี้ มันช่างมีพลังอันอมตะมหานิรันดร์กาลจริง ๆ
พับผ่า..... ตั้งแต่ปลายปี 2515 โน่น สามสี่สิบปีกว่าเข้าไปแล้ว ก็
ยังคงก้องในโสตประสาทเราอยู่เลย

แต่หลังจากเรียนจบและมืองานทำ ก็ถึงเวลาอิสระเสรีแห่งชีวิตของ
เราแล้ว อะไรที่คิดอยากจะทำก็ย่อมมีสิทธิ์ทำได้ จึงทำให้มีโอกาสรลอง
บุหรี่ถี่ขึ้น แต่เพราะความที่อยากสูบแต่ไม่อยากติด ยังออกอาการอยาก
ๆ กลัว ๆ จึงได้รอดปากเหยี่ยวปากกามาตั้งนาน

แต่ปัญหาที่เจอกลับหนักข้อเข้าไปใหญ่ คืออยากสูบแต่ไม่อยากติด บุหรี่ จึงซื้อ(สามิต14 ก้นกรอง)มาหนึ่งซอง แกะซองแล้วดึงออกมาใส่ กระป๋องเสื่อแค่ 2-3 มวนเพื่อจะได้สูบน้อย ๆ นอกนั้นก็ให้นักสูบกอดเดียวกันไป เช่นอ.สุบิน บุญเชื้อง นุโลม ลิทธิศักดิ์ ประกอบเป็นต้น

แต่ที่เหนือความคาดหมายก็คือ เรากลับได้โอกาสสะดวกในการสูบ มากยิ่งขึ้นกว่าเก่าอีกเยอะ เพราะบรรดาพี่ ๆ ที่รับบุหรี่จากเราไป พอเห็น หน้าเราเขาต่างก็ยื่นบุหรี่-ไฟแช็คให้ตอบแทนตลอด เลยกลายเป็นนักสูบที่ไม่ต้องพกพาอะไรทั้งสิ้น คิดดูดิ 555 (ท่านใดสงกะสัยให้ไปถามพี่ ๆ เหล่านั้นที่**บนสวรรค์**ได้เรยยย.....

และเหตุที่รอดปลอดภัยมาได้ก็อีก ตั้งนานก็เพราะ ทั้ง**เตี้ยแม่**ก็ตำหนิห้ามปราม และ**เจ้เนียง**(พี่หก-เหนียง(เขมร)ก็ มักต่อว่าต่อขานด้วยไม่อยากให้สูบ จึง เป็นเสมือนปราการช่วยขวางกั้นได้อีก ระดับหนึ่ง

สำหรับพี่ ๆ เราไม่ได้สูบกแล้วแต่ก็นึก **เกรงมากกว่า**

กระทั่งมีลูกสาวคนแรกนี้แหละ เราถึงกับหยุดก็กเอาเลยแหละ พุดไปแล้วก็**รู้สึกละอายใจ**(ที่จะมาสวไล้ให้ท่านกิน)ถึงที่มาและ สาเหตุอยู่นะครับ เล่าย่อ ๆ (พอเป็นอุทาหรณ์)ก็แล้วกันนะ

ขณะนั้น(ปลายปี 2527) ลูกสาวคนโตก็อายุประมาณหนึ่งขวบ หลังทานอาหารเข้าเสร็จเราก็อุ้มพาลูกพามาเดินเล่นหน้าปากซอยข้าง

โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์ เจอ **อ.โชค** เพื่อนครูด้วยกัน(รุ่นน้อง)ที่พักอาศัยอยู่ร่วมซอยเดียวกัน กำลังยืนสูบบุหรี่(สายฝน)ปล่อยอารมณ์อยู่ก่อนแล้ว อ.โชคก็มีน้ำใจยื่นบุหรี่ส่งมาให้ เราก็เลยรับมาจูดสูบ ก็ทำกันอย่างนี้มาหลายครั้งแล้ว

แต่วันนี้ ลูกคงคิดว่าเป็นของกินได้ จึงเอื้อมมือมาจะคว้าจับอยู่หลายครั้ง ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง แถมยังร้องคั่นจะเอาให้ได้ หนักเข้า ๆ เราก็(ช่วยพอเราแหละ) เผลอหงุดหงิดจึงประชดด้วยการจอบุหรี่เข้าปากลูก ในใจคิดประชดว่า

“เฮ้ออยากดูดก็ดูดซะ”

ประสาเด็กพอดูดแล้วก็กลืนและสำลักควัน โกงคอกจะอาเจียนและร้องจ้า เราถึงตกใจและได้สติรีบทิ้งบุหรี่แล้วหันมาดูแลอาการลูก และปลอบโยนลูก

นึกเสียใจอย่างมากที่ไม่นำไปทำอย่างนั้นกับลูกเลย นึกขึ้นมาคราใดก็ยกเสวยใจทุกครั้ง

“คนระดับครูบาอาจารย์อย่างเรา ทำชู้ๆ ยังทำได้ยังไงวะ!”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราจึงตั้งปณิธาน**ขอล้างบาป**ด้วยการ **เลิกสูบบุหรี่ตลอดชีวิต!** จะทำได้แค่ไหนก็ไม่รู้.....กาลเวลาจะเป็นเรื่องพิสูจน์! (นี่ก็กว่า 40 ปีแล้ว.....)

ผมอุทิศส่้าให้ **‘สาวไส้ให้ท่านกิน’** ท่านก็กรุณาอย่าดูหมิ่นประณามผมต่ออีกเลยนะครับ ผมแค่ตั้งใจอยากให้มันเป็นอุทาหรณ์สอนใจแก่

น้อง ๆ รุ่นหลังมากกว่า เบียร์ เหล้า เจ้าผู้ การพนัน ล้วนเป็นปัญหาต่อ
ความสุขสงบของชีวิตและครอบครัวทั้งสิ้นนะแหละ อย่าไปปรโลงมัน
เป็นดีที่สุด.....(ไม่เชื่อกะซ้าง 555)

อีกไม่กี่เดือนต่อมา(2528) ผมได้มีโครงการพานักเรียนเอาผ้าชุบน้ำมันเบนซินมาช่วยกันลบน้ำยาลบหมึก(Liquid Paper) ที่เด็กมีอบอน
มักชอบเอามาขีดเขียนสกปรกลงบนโต๊ะเรียน แล้วเราก็ได้มาพบเห็น
ข้อความนี้เข้าพอดี พอดี

กรุงเทพ	ผู้ดี
กะหรี่	สายฝน
คนรวย	บุหรี่นอก
คนกระจอก	ยาเส้น
คนดูไม่เป็น	โชคดี ๆ

หากท่านจะติดตามผลงานต่อ
ก็ไปคลิกได้ที่
www.sura.ac.th ➡ [ลิงค์](#)ในเว็บ ➡ [นวนิยาย](#)

ขอให้ทุกท่านจงโชคดี